

อย่าหยิบขึ้นมา: นั่นขยะ! ไม่ใช่แฟน

不要在垃圾桶里捡男朋友

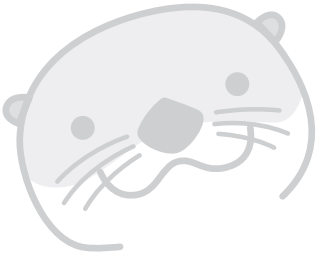
3

ฉัจฉานช้อย

เขียน

Jinyuler

แปล

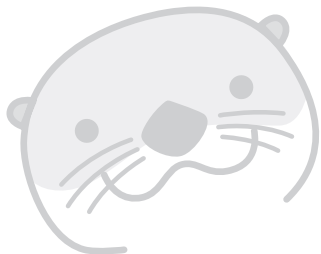

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าเราต้องเข้าไปมีบทบาทในเรื่องสยองขวัญ ทั่วๆที่เรากลัวผีมากและยังต้องหาทางเอาคืนผู้ชายเลวๆไปด้วย คุณผู้อ่านจะจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร

ครั้งนี้ฉิวฉิวฉิวของเราต้องเข้าไปเอาคืนผู้ชายขยะในเซตตั้งเรื่องสยองขวัญ ทั่วๆที่ตัวเขาเองก็กลัวผีแทบตาย แต่ก็ต้องฝ่าฟันกับโลกภารกิจสุดหลอนนี้ไปให้ได้ โดยที่ในโลกภารกิจนี้ 061 ไม่สามารถโต้ตอบกับฉิวฉิวฉิวในรูปแบบของระบบได้ แต่เขาจะปล่อยให้โฮสต์ที่ตนเองดูแลอยู่ต้องเผชิญหน้ากับความหลอนและภัยอันตรายคนเดียวได้อย่างไร ส่วนเขาจะออกมาให้ความช่วยเหลือในรูปแบบไหนนั้น หากคำตอบกันได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยรัก

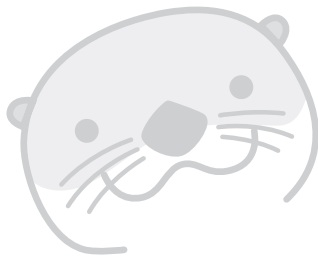

Lilac

คำเตือน
นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- การฆ่าตัวตาย
- การทำร้ายร่างกาย
- ผี วิญญาณ
- การล้วงละเมิดทางเพศ
(การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้รับการยินยอม)

วัฏจักรแห่งกรรม ทำอะไรก็ได้ขำนั้น

(ต่อ)

เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามของซีโหลว บรรยากาศก็หยุดนิ่งไปชั่วขณะ

ทว่าไม่นานหลังจากนั้น ฉือเสี่ยวฉือก็เอ่ยขึ้นมา “ฉันชื่อฉือเสี่ยวฉือ มาจากระบบพระเจ้าอีกระบบหนึ่งที่มีการทำงานคล้ายกับของนาย ช่งฉุนหยาง ซึ่งถูกฆ่าในโลกภารกิจที่แปดได้เซ็นสัญญากับเจ้านายของฉัน และมอบหมายให้ฉันช่วยเขาผ่านภารกิจทั้งสิบ หลังจากทำภารกิจสำเร็จแล้ว ฉันจะจากไป และจะคืนร่างให้ช่งฉุนหยาง...ยังมีคำถามอะไรอีกไหม”

ซีโหลว “...”

ฉือเสี่ยวฉือตรงไปตรงมามาก แต่ข้อมูลจำนวนมากที่พรังพรุเข้ามาในช่วงพริบตานี้เกือบทำให้ซีโหลวเครื่องค้าง

บุคคลนี้สามารถแอบเข้ามาในร่างกายของช่งฉุนหยางได้อย่างเงียบ ๆ แสดงให้เห็นว่าอำนาจทางจิตวิญญาณของช่งฉุนหยางเป็นฝ่ายเปิดทางให้เขาเข้ามาได้เอง

แน่นอนว่าซีโหลวก็ไม่อาจตัดความเป็นไปได้ที่ฉือเสี่ยวฉือเป็นผีออกไป

แต่ถ้าเป็นผี การที่จะเข้าสู่ร่างกายของช่งฉุนหยางได้โดยที่เขาไม่รู้ตัวเลยสักนิดนั้น แสดงว่าพลังของผีตนนี้จะต้องแข็งแกร่งมากเป็นพิเศษอย่างแน่นอน นอกจากนี้ ในช่วงแรกที่เพิ่งเข้าสู่โลกแห่งวิญญาณต่างๆ โดยปกติแล้วจะไม่มีผีร้ายที่มีอำนาจมากมายแบบนี้ปรากฏตัวออกมา

ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นผีร้ายที่มายึดร่าง มันก็แค่ยึดไปเลย จะมาเสียเวลา

คิดข้อแก้ต่างแบบนี้ทำไม

เมื่อพิจารณาจากรายละเอียดต่างๆ แล้ว ซีโหลวในฐานะระบบเหนือธรรมชาติที่ได้เห็นเรื่องราวแปลกๆ มากมายก็รู้สึกว่าคุณพูดของฉือเสี่ยวฉือมีความน่าเชื่อถือในระดับหนึ่ง

ทว่าซีโหลวก็ยังรู้สึกไม่สบายใจ เขาถามคำถามมากมายที่มีเพียงช่วงฉุนหยางกับเขาเท่านั้นที่รู้ ฉือเสี่ยวฉือตอบทีละคำถามตามความทรงจำของช่วงฉุนหยางโดยไม่ผิดสักข้อ

หลังจากได้รับการยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซีโหลวก็เริ่มเชื่อฉือเสี่ยวฉือแล้วครึ่งหนึ่ง

เขาดึงข้อมูลสำคัญในคำพูดของฉือเสี่ยวฉือออกมาอย่างรวดเร็ว
“ฉุนหยาง...ตายแล้วหรือ”

ฉือเสี่ยวฉือโยนกระป๋องเปล่าทิ้ง “เคยตายแล้วครึ่งหนึ่ง”

“...หยวนเป็นชานกับกวนเฉียวเฉียวเป็นคนทำหรือ”

“ใช่” ฉือเสี่ยวฉือยื่นมือไปเปิดกล่องแต่งหน้าบนโต๊ะ “พวกเขาร่วมมือกันเพื่อปล้นเอาดวงตาของช่วงฉุนหยาง ไม่อย่างนั้นด้วยนิสัยของเขาแล้ว เขาคงไม่คับแค้นใจจนถึงขนาดที่ต้องขายตัวเองเพื่อทำสัญญาหรือ”

ซีโหลวถามอีก “ทำไมคุณถึงพูดว่าไม่ต้องสนใจเวลาถ่ายทำล่ะ”

ฉือเสี่ยวฉือถามกลับ “นายเคยถ่ายไหมล่ะ”

ซีโหลว “...”

ฉือเสี่ยวฉือมองตัวเองในกระจกเพื่อสำรวจใบหน้าที่ยังแต่งไม่เสร็จดี จากนั้นก็หันไปฉีกตารางการถ่ายทำที่ติดอยู่บนผนังออกมาถือไว้ในมือ เพื่อเช็กดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน

จากประสบการณ์การแสดงที่มากมายของฉือเสี่ยวฉือ แค่มองปราดเดียวก็สามารถสรุปได้อย่างรวดเร็วว่านี่คือกองถ่ายเกรตสาม เห็นได้จากชื่อหนังธรรมดาๆ อย่าง ‘ความกลัวในปราสาทโบราณ’ จุดขายทางการตลาดคือความเอื่อยเฉื่อยและบรรยากาศสยองขวัญที่ฟังพากรกริตรื่อง แต่จิตสำนึกของผู้กำกับแตกต่างจากตัวทำเงินในตลาดหน้าไม่อายเหล่านั้น เขาไม่ยอมใช้ฉากเซตต้องไปถ่ายทำที่ปราสาทโบราณของจริงเท่านั้น หากเรียกให้ฟังดูดีก็คงเรียกได้ว่า

เป็นการแสวงหาศิลปะ

อย่างไรก็ตาม การใช้ปราสาทแห่งนี้เป็นที่ถ่ายทำต้องเสียค่าเช่าสูง ดังนั้นเพื่อเป็นการประหยัดเงิน พวกเขาจึงมีเวลาถ่ายทำเพียงครึ่งเดือน

วันนี้เป็นวันแรกที่นักแสดงและทีมงานมาถึงกองถ่าย ผู้กำกับก็รีบร้อนประกาศบอกให้เริ่มถ่ายทำวันนี้เลย ผลก็คือทุกคนต่างร้อนรนไปหมด ทั้งมีปัญหากับการตั้งไฟ กล้องปรับแล้วปรับอีก นักแสดงซักซ้าไม่ไปที่หน้าฉากสักทีทุกอย่างเลอะเป็นโจ๊ก

ฉือเสี่ยวฉือ “ผู้หญิงคนนั้นเพิ่งพูดไปว่าตอนนี้ผู้กำกับโกรธแล้ว ไม่ว่าตอนนี้ฉันจะรีบแต่งหน้าให้เสร็จแล้วรีบออกไปหรือยังอีตาดออยู่ พอไปถึงที่หน้าฉาก ผู้กำกับก็ยิ่งจะโกรธอยู่ดี สรุปก็คือวันนี้ยังงี้ก็ไม่ได้ถ่ายแน่นอน ต่อให้ฉันไปก่อนหรือไปสายก็ไม่มีอะไรแตกต่าง”

ตอนที่ช่วงฉุนหายยังมีชีวิตอยู่ เขาได้เรียกกำลังใจและรีบออกไปที่หน้าฉากทว่าเมื่อไปถึง ทุกคนต่างก็แยกย้ายกันไปแล้ว

ตัดสินจากสถานการณ์โดยรวมแล้ว การไม่ร่วมถ่ายทำในวันแรกยังไม่ถือว่าไปล้มผังธงแห่งความตาย แทนที่จะออกไปดูสาวลูกโป่งไม่น่าพิสมัย เขาอยู่อ่านสคริปต์ที่นั่นสักรอบดีกว่า

แต่หลังจากซีโหลวสังเกตเห็นเขาอยู่ครู่หนึ่งก็พูดจี้ใจดำออกมา “คงไม่ใช่ว่าคุณกลัวหรอกนะ”

ฉือเสี่ยวฉือกล่าวอย่างใจเย็น “...ใครกลัว ฉันไม่ได้กลัว”

ซีโหลวเงิบไปครู่หนึ่ง “ถ้าอย่างนั้นคุณก็ออกไปสิ”

ฉือเสี่ยวฉือ “ฉันไม่รีบ รอฉันดื่มอีกกระป๋องก่อน”

ซีโหลวมองฉือเสี่ยวฉือที่ยืนยันว่าไม่ได้กลัว แต่ก็ไม่ยอมขยับไปไหน เขาก็รู้สึกปวดหัว “ทำไมพระเจ้าของพวกคุณถึงส่งคุณมาละ”

...ถ้าอยากทำภารกิจสำเร็จ อย่างน้อยก็ควรส่งคนที่ไม่กลัวผีมาไม่ใช่เหรอ

ฉือเสี่ยวฉือเปิดเบียร์อีกกระป๋อง จิบฟองเบียร์ที่ไหลออกมา ก่อนกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ “เป็นคำถามที่ดี ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกัน”

ซีโหลวรู้สึกไม่พอใจฉือเสี่ยวฉือจริงๆ เขาจึงบ่นกับตัวเอง “...สู้ฉุนหยางก็ไม่ได้”

ถึงช่วงคุณหยางจะทิ้งโง่และซึกิ้วขนาดไหน แต่เขาก็มีแรงผลักดันที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญโดยไม่กลัวสิ่งใด ไม่เหมือนกับคนคนหนึ่งที่พบบ่อยตรงนั้นอย่างเกียจคร้าน ไม่มีความฮึกเหิมเลยสักนิด

หว่าทันที่ที่พูดออกไป ซีโหลวกักรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงเอ่ยถาม “ตอนนั้นช่วงคุณหยางเขายังอยู่ในร่างนี้ใช่ไหม”

“ใช่” นือเสี่ยวนืออ่านสคริปต์ที่อยู่ในมือ พลังเอ่ยตอบอย่างตรงไปตรงมา “แต่นายไม่ต้องกังวล ประสาทสัมผัสของเขาถูกปิดกั้น เขาไม่ได้ยินสิ่งที่พวกเราพูด”

ซีโหลวถอนหายใจด้วยความโล่งอก และเริ่มถามนือเสี่ยวนือเกี่ยวกับช่วงคุณหยาง “เขาต้องจ่ายอะไรในการเซ็นสัญญากับพวกคุณเหรอ”

ซีโหลวยังไม่สามารถเชื่อใจนือเสี่ยวนือที่จู่ ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นและเข้ามาแทนที่ช่วงคุณหยางได้อย่างเต็มที่

นือเสี่ยวนือมองสคริปต์ “ฉันก็เป็นพนักงานพาร์ตไทม์เหมือนกัน ฉันไม่รู้”

ซีโหลวทั้งกังวลทั้งปวดใจทั้งโกรธ เขาพูดเสียงเบา “...เจ้าโง่คนนี้นี่”

หากแลกกับโอกาสที่จะได้เกิดใหม่ ราคาที่ต้องสูงมากอย่างไม่มีอะไรเทียบได้ อะไรเป็นแรงผลักดันให้เขากลับมาล่ะ การแก้แค้นหรือ

นือเสี่ยวนือเหมือนจะเดาได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ในใจจึงกล่าวต่อ “ฉันเดาว่าสาเหตุที่เขาตกลงทำสัญญานั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป เหตุผลหนึ่งเพื่อต้องการแก้แค้น และอีกเหตุผลหนึ่งก็เพื่อนาย”

ซีโหลว “...ผม?”

นือเสี่ยวนือ “ฉันเคยอ่านความทรงจำของเขา เขาเคยสัญญาว่าจะมอบร่างกายให้นาย แต่ยังไม่ทันได้ทำตามสัญญาก็ตายไปแล้วเสียก่อน เขาน่าจะเสียใจมากใช่หรือเปล่า”

หัวใจของซีโหลวอบอุ่นขึ้นมาเล็กน้อย แต่เขาก็รู้สึกทนไม่ไหว “ผมไม่ควรเป็นภาระให้เขา”

นือเสี่ยวนือเปิดสคริปต์อย่างลวก ๆ ก่อนปิดมันลง “นายไม่ใช่ภาระของเขา นายเป็นเพื่อนที่เขาห่วงใยมาก”

ซีโหลวแค้นหัวเราะ “...ก็เป็นได้แค่เพื่อนเท่านั้น”

ฉือเสี่ยวฉือเหมือนจะจับเบาะแสะอะไรบางอย่างที่ไม่ชัดเจนได้จากคำพูดของซีโหลว จึงกล่าวด้วยสีหน้าประหลาดใจ “หืม นาย—”

ซีโหลวคิดอยู่ครู่หนึ่ง ถึงอย่างไรก็ได้เลวร้ายอะไรที่จะยอมรับกับคนแปลกหน้า ยิ่งไปกว่านั้น เขาอยู่กับซ่งฉุนหยางมาหลายปีและได้คุยกับซ่งฉุนหยางแค่เพียงคนเดียว มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาไม่สามารถบอกออกไปได้ และมันอึดอัดมากที่ต้องเก็บเรื่องราวทั้งหมดไว้ในใจ

ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ผมชอบซ่งฉุนหยาง แต่จะมีประโยชน์อะไรล่ะ” คนที่ซ่งฉุนหยางห่วงใยมากที่สุดในชีวิตก็คือหยวนเป็นชาน และตนเองก็เป็นได้แค่เพื่อน ดังนั้นเขาจะไม่บอกความรู้สึกนี้กับซ่งฉุนหยางเป็นอันขาด

ฉือเสี่ยวฉือปิดปากด้วยมือข้างหนึ่ง ก่อนจะส่งเสียงไอเบาๆ พร้อมกับยกปลายนิ้วขึ้นเพื่อปกปิดรอยยิ้มจางๆ ตรงมุมปาก

ในขณะที่เดียวกัน ณ ช่องว่างระหว่างมิติ

พระเจ้ากำลังจ้องไปที่ภาพเคลื่อนไหวแบบเรียลไทม์บนหน้าจอ พร้อมทั้งหัวเราะเยาะไม่หยุด “เขายังมีกะจิตกะใจไปห่วงคนอื่นอีกหรือ”

ตั้งแต่ฉือเสี่ยวฉือเข้ามาในโลกภารกิจนี้จนถึงตอนนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดล้วนเป็นไปตามที่พระเจ้าคาดการณ์ไว้

ฉือเสี่ยวฉือได้เข้าสู่ระบบเหนือธรรมชาติอื่น ตามกฎการดำเนินงานของระบบและข้อมูล ลำดับความสำคัญของซีโหลวสูงกว่า 061 มาก ดังนั้นในโลกนี้ 061 จึงไม่อาจพูดคุยกับฉือเสี่ยวฉือได้ ความสามารถต่างๆ ก็ถูกจำกัดโดยกฎของโลกอื่น

หากเขาเปลี่ยนเป็นผีก็จะถูกพลังหยินจากระบบบรกวุ่นได้อย่างง่ายดายแล้วจะค่อยๆ กลายเป็นผีขาดสติ

หากเขาเปลี่ยนเป็นคน ก็จะเป็นคนที่มีสมรรถภาพทางกายที่แข็งแกร่งกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย

คนคนหนึ่งมีดวงตาเพียงคู่เดียว เป็นไปไม่ได้ที่จะเฝ้ามองและคอยปกป้องฉือเสี่ยวฉือตลอดเวลาเพื่อให้เขาปลอดภัย

ยิ่งไปกว่านั้น ตามกฎการรักษาความลับ 061 ไม่สามารถเปิดเผยตัวตน

ที่แท้จริงต่อฉือเสี่ยวฉือได้ และในโลกเหนือธรรมชาติที่หากก้าวพลาดเพียงก้าวเดียวก็จะตกลงไปในห้วงเหวลึก ฉือเสี่ยวฉือไม่มีทางที่จะเชื่อใจคนแปลกหน้าเป็นแน่

สรุปแล้ว ตามการคาดการณ์ของพระเจ้า ฉือเสี่ยวฉือที่กลัวผีจะไม่สามารถอยู่รอดในโลกแบบนี้ได้

ตราบไคที่เขาตายก็จะถูกบังคับให้ออกจากโลกภารกิจ ร่างจิตวิญญาณจะได้รับความเสียหายอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

และตราบไคที่ร่างจิตวิญญาณได้รับความเสียหายอย่างต่อเนื่อง ฉือเสี่ยวฉือก็จะตกอยู่ในความเลอะเลือนจนกลายเป็นบ้า พระเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าความลับของตัวเองจะแตก

ในขณะที่พระเจ้ากำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับแผนการของตนอย่างเบิกบานใจ เอไอส่วนตัวของเขาก็เอ่ยขึ้นมา “ท่านครับ 061 มีสัญญาณชีพแล้ว”

พระเจ้าถาม “เขาเลือกตัวตนเองอะไร”

เอไอตอบ “มนุษย์ครับ”

พระเจ้าส่ายหน้าอย่างเสียตาย พลังจิต “หากเขาเลือกเปลี่ยนเป็นผี มันจะน่าสนใจมากกว่านี้”

ในขณะที่พระเจ้ากำลังทอดถอนใจอยู่นั้น บนหน้าจอขนาดใหญ่ก็มีร่างสูงปรากฏตัวอยู่ที่หน้าประตูห้องแต่งตัวของฉือเสี่ยวฉือ และกำลังยกมือขึ้นเคาะประตูอย่างสุภาพ

ฉือเสี่ยวฉือกำลังล่งเลว่าจะไปดูลาดเลาที่หน้าฉากดีหรือไม่ ก็ต้องตกใจเสียงเคาะประตูที่ตั้งขึ้นอย่างกะทันหันจนขนหัวลุก

ทว่าทันทีที่เขาหันไปมอง คนที่อยู่ในสายตาก็ทำให้เขางุนงงเล็กน้อย

ชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในห้องสวมแว่นตากรอบทอง ขาวว ไหล่กว้าง แลดูเป็นคนฉลาดมีความรู้มาก แว่นตาที่สวมอยู่บนจมูกโต่งของเขาก็ช่วยเสริมให้หยันต์ตาดอกห้อยคู้้นดูมีระดับมากกว่าเดิม

เขาแบกกล่องแต่งหน้าขนาดใหญ่ไว้บนหลัง และโค้งให้ฉือเสี่ยวฉืออย่างนุ่มนวล “สวัสดีครับ ฉุนหยาง ผมชื่อกานอวี เป็นช่างแต่งหน้าส่วนตัวของคุณ”
เมื่อก่อนช่างฉุนหยางจะใช้นามแฝงเมื่อทำภารกิจ แต่ดูเหมือนว่าในโลก

ภารกิจนี้ไม่สามารถใช้นามแฝงได้

คือเสี่ยวฉือใช้ดวงตาของช่งฉุนหยางมองเขา เมื่อยืนยันแล้วว่าสิ่งที่ยื่นอยู่ตรงหน้าตนในตอนนี้เป็นคน จิตใจที่ตั้งเครียดของเขาก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

แต่เมื่อค้นหาผ่านความทรงจำของช่งฉุนหยาง ในตอนที่ทุกคนรวมตัวกันในห้องโถงของปราสาท ซึ่งสามารถยืนยันได้ว่าผู้ทำภารกิจในครั้งนี้มีทั้งหมดเจ็ดคน รวมช่งฉุนหยาง หยวนเป็นช่าน และกวนเฉี่ยวเฉี่ยวด้วย

...และในเจ็ดคนนี้ไม่มีคนที่ชื่อ ‘กานอวี้’

ยิ่งไปกว่านั้น หน้าตาเขาดูสะอาดตาขนาดนี้

ในขณะที่ส่องของคือเสี่ยวฉือกำลังสับสนอยู่นั้น กานอวี้ก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้ว เขาเลื่อนกล่องแต่งหน้าเดิมที่วางอยู่หน้ากระจกออกไปด้านข้าง และเปิดกล่องแต่งหน้าของตัวเองออก

เทียบกับกล่องต่าง ๆ นั้นแล้ว เครื่องสำอางที่กานอวীনำมาด้วยนับว่าเป็นผลิตภัณฑ์ระดับสูงสุดของดาราแนวหน้า

กานอวี้เขยคางคือเสี่ยวฉือขึ้นด้วยหัวแม่มือ ตรวจสอบการแต่งหน้าบนใบหน้าของเขาอย่างละเอียด จากนั้นก็หยิบแป้งฝุ่นออกมาก่อน ขณะที่แต่งหน้าเพิ่มให้ ก็กล่าวไปด้วยว่า “ถ้าผู้กำกับถามก็บอกว่าผมมาสาย เป็นความผิดของผม เข้าใจไหมครับ”

บรรยากาศและคำพูดของคนคนนี้ทำให้คือเสี่ยวฉือนึกถึงใครบางคนอย่างอดไม่ได้

“อาจารย์ลิ่ว” คือเสี่ยวฉือจับข้อมือเขาเอาไว้ “คุณไม่ใช่เคยบอกว่าการเปลี่ยนร่างในโลกภารกิจเป็นเรื่องผิดกฎหมาย—”

“...ผมไม่ใช่” กานอวี้ขมวดคิ้วเล็กน้อย “อาจารย์ลิ่ว? คุณกำลังพูดถึงคุณหลู ผู้อำนวยการศูนย์โรคหัวใจของพวกคุณหรือครับ”

ช่งฉุนหยางทำงานอยู่ที่ศูนย์โรคหัวใจจริงๆ และหัวหน้าของเขาก็นามสกุลหลูเหมือนกันไม่ผิด

เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าดูเหมือนจะจำเขาไม่ได้ กานอวี้ก็กล่าวออกมาอย่างอ่อนโยน “คุณลืมผมแล้วหรือครับ ผมก็ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลแห่งที่สามของเมือง ผมเป็นหมอในแผนกศัลยกรรมครับ”

พระเจ้าที่อยู่ในช่องว่างระหว่างมิติอดหัวเราะเยาะออกมาไม่ได้เมื่อได้ฟัง บทสนทนาระหว่างคนทั้งคู่

...แกลิ่งเป็นคนรู้จัก เพราะอยากเข้าไปใกล้นั่นหรือ

ถือว่าเป็นวิธีที่ไม่เลว

แต่ถึงอย่างไรก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาเท่านั้น เขาจะไปทำอะไรได้ละ

บนหน้าจอขนาดใหญ่ ฉือเสี่ยวฉือเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าคิดทั้งหมด เขากำลังถามกานอวี่ด้วยความสงสัย “งั้นตอนที่รวมตัวกันอยู่ที่ห้องโถงเมื่อกี้นี้ ทำไมผมถึงไม่เห็นคุณล่ะครับ”

พระเจ้าส่งเสียงฮือออกมาอย่างล่ำพองใจ

เมื่อมีการตั้งคำถามถึงเหตุผลของการมีอยู่ของกานอวี่ ฉือเสี่ยวฉือจะทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาห่างเหินไปโดยธรรมชาติ เมื่อทั้งสองคนไม่สามารถ ไขว่คว้าซึ่งกันและกันได้ นั่นเท่ากับเป็นการหักแขนตัวเอง...

ทว่าพระเจ้ายังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ เขาก็ได้ยินกานอวี่ที่เป็นร่างแปลง ของ 061 กล่าวอย่างใจเย็น “ตอนที่ประกาศภารกิจ มันบอกแล้วว่าจุดรวมตัว อยู่ที่ปราสาทโบราณเท่านั้นไม่ใช่หรือครับ”

ฉือเสี่ยวฉือพยักหน้า

กานอวี่ “ผมกับน้องสาวมาถึงตั้งนานแล้ว พวกเราก็กินไปเดินดูบนชั้นสอง กับชั้นสามของปราสาทโบราณ ถึงไม่ได้ไปรวมตัวที่ห้องโถง”

พระเจ้าที่เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด “...”

...น้องสาว? น้องสาวอะไร

เมื่อเขาตระหนักได้ถึงความเงิบที่ผิดปกติของเอไอ ทันใดนั้นก็มิสนายนัย น่ารักปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูห้องแต่งตัว

เธอเป็นคนที่สวยมาก รูปร่างหน้าตาก็สง่างามและอ่อนโยนเหมือนกานอวี่ ไม่มีผิด

ที่สำคัญกว่านั้นคือ ใบหน้าของเธอเกือบจะเป็นกานอวี่เวอร์ชันนุ่มนวล เธอมีไฟที่ได้ตาซ้ายเหมือนภาพสะท้อนของไฟที่ได้ตาขวาของกานอวี่ ส่วนตัวตน ของเธอแค่มองแวบเดียวก็คาดเดาได้แล้ว

หลังจากหญิงสาวตรวจดูแผ่นป้ายชื่อที่ติดไว้ตรงประตูเล็กน้อย เธอก็ยิ้ม

อย่าหยิบขึ้นมา: นั่นขยะ! ไม่ใช่! 3

ออกมาอย่างอ่อนโยน “สวัสดีค่ะ ช่งจุนหยาง ฉันชื่อกานถิง เป็นสไตลิสต์
ของคุณเอง”

เธอแตกต่างจากพี่ชายของเธอ การพูดของกานถั่งมีสำเนียงชูโจ้ว ติดมาเล็กน้อย นอกเหนือจากความสูงที่สูงเกินไปหน่อยแล้ว บรรยากาศรอบตัว ก็ยังอ่อนโยน เธอสวมเสื้อเซ็กซี่สีขาวกางเกงขาวาวสีดำที่ดูเรียบง่าย รวกับ นางเงือกที่เพิ่งจะมีขาที่สมบูรณ์แบบ

แต่การที่สามารถเอาชีวิตรอดมาได้จนถึงภารกิจที่แปดโดยไม่มีดวงตา หยินหยาง มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่คิดว่าสองพี่น้องคู่นี้ไม่เป็นอันตราย

“ดวงตาของคุณ...”

เป็นอย่างไรที่คิดเอาไว้ เมื่อกานถั่งเดินเข้ามาใกล้และมองเห็นดวงตาของเขา ได้อย่างชัดเจน เธอก็สุดลมหายใจเข้าเบาๆ และพูดกับพี่ชายตัวเอง “เขาคือ คนที่ถูกพูดถึงในเว็บบอร์ดคนนั้น...”

หลังจากภารกิจที่เจ็ดก็มีคนไปขอบคุณช่งฉุนหยางที่ช่วยเหลือเพื่อน ร่วมทีมของพวกเขาบนเว็บบอร์ด ในช่วงเวลานั้นช่งฉุนหยางกลายเป็นขนมหวาน ที่คนต่างก็แย่งชิงกัน ทั้งยังมีคนเปิดโพสต์ให้เขาเป็นพิเศษ เพื่อวิเคราะห์ประโยชน์ ของดวงตาหยินหยางในภารกิจ บางคนเสนอเงินในราคาที่สูงให้ เพราะต้องการ เป็นพันธมิตรกับช่งฉุนหยาง ซึ่งราคาเปิดก็มากกว่าหกหลัก ครั้งหนึ่งมันเคยทำให้ ยากน้อยช่งฉุนหยางใจแฉง แต่เมื่อคิดถึงข้อตกลงกับหยวนเป็นชานแล้ว เขาก็ต้องล้มเลิกความคิดนั้นไปอย่างน่าปวดใจ

ตอนนี้คนที่มียาราคาหกหลักนั้นกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าพวกเขา

กานอวีไม่ได้มองไปที่น้องสาวของตัวเอง เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่งและเงยหน้าถามชื่อเสียวนือ “...คุณคือคนนั้นหรือครับ”

ชื่อเสียวนือไม่ตอบ แต่เกี่ยวแว่นตากกรอบทองที่อยู่บนจมูกของอีกฝ่ายออกด้วยนิ้วเดียว

กานอวี “...”

ชื่อเสียวนือยกแว่นขึ้นมอง “ไม่ใช่แว่นสายตาจริง ๆ ด้วย”

หลังจากพูดจบ เขาก็สวมแว่นไว้บนใบหน้าตัวเอง ก่อนจะเลื่อนหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าที่อ่อนโยนและสง่างามของกานอวี กะพริบดวงตาที่สีแตกต่างกันราวกับอัญมณี “ดูเองสิครับ”

ลมหายใจร้อนของเขากระทบเข้ากับผิวของกานอวีจนสั้นไหวเล็กน้อย

061 ที่สวมบทบาทเป็นกานอวีแอบส่งเสียงร้องขอชีวิตอยู่ในใจ

เขาได้ใส่ฟิลเตอร์ให้ตัวเองมานานแล้ว ไม่ว่าจะชื่อเสียวนือจะเปลี่ยนใบหน้าไปเป็นแบบใดก็ตาม ชื่อเสียวนือในสายตาของเขาก็จะมีใบหน้าเดิมอยู่เสมอท่าทางหยอกล้อที่จิตใจแสดงออกมาด้วยใบหน้านั้นน่าตกตะลึงมาก ราวกับปีศาจเจ้าเสน่ห์แสนยั่ววน

ชื่อเสียวนือให้ความสนใจกับหูของเขา

นิสัยของคนคนนี้คล้ายกับ 061 มากเกินไป การทดสอบเพียงเล็กน้อยก็น่าจะเพียงพอให้ได้ข้อสรุป

ตามนิสัยของ 061 แล้ว...

แต่ก่อนที่หูของเขาจะเปลี่ยนเป็นสีแดง คางของชื่อเสียวนือก็ถูกบีบเบา ๆ

กานอวีมองชื่อเสียวนือที่สวมแว่นของตนด้วยใบหน้าที่เหมาะสมจะยิ้ม แต่ก็ไม่ยิ้ม น้ำเสียงของเขายังคงอ่อนโยน แต่สายตาคลับเปลี่ยนไปอย่างลึกซึ้ง “ครับ ปกติแล้วพยาบาลซึ่งจะใส่คอนแทกต์เลนส์ แต่ตอนนี้พอได้มองคุณแล้ว ดูเหมือนว่ามูลค่าของคุณจะสูงเกินกว่าราคาที่ผมเสนอให้คุณทางออนไลน์”

ชื่อเสียวนือ “...”

กานอวี “ห้าแสน มาเป็นพันธมิตรกับพวกเรา ว่างครับ”

ทันทีที่พบว่าคนคนนี้ไม่น่าจะเป็น 061 ชื่อเสียวนือก็ถึงความขี้เล่นส่วนใหญ่ของตัวเองกลับคืนมาทันที เขาปิดมือของกานอวีออก หลังจากคิด

อยู่ครู่หนึ่งก็กล่าวว่า “ผมมีพันธมิตรออยู่แล้ว”

กานอวี๋คุกเข่าข้างหนึ่งอยู่ตรงหน้าเขา “เจ็ดแสน”

ฉือเสี่ยวฉือหัวเราะ “หมอกานที่สามารถรอดชีวิตมาได้จนถึงภารกิจที่แปด ยังต้องการความช่วยเหลือจากผมอยู่หรือครับ”

“ไม่ต้องดูแลผม” กานอวี๋ชี้ไปทางกานอ้วที่อยู่ด้านหลัง ก่อนกล่าวอย่างสุภาพ “ผมอยากให้คุณดูแลน้องสาวของผม”

กานอ้วดูเหมือนจะไม่เห็นด้วยกับการกระทำของพี่ชาย เธอส่ายหน้าให้ฉือเสี่ยวฉือเล็กน้อยเพื่อบอกไป

ดวงตาของกานอวี๋ไม่กะพริบเลยแม้แต่น้อย “หนึ่งล้าน”

ฉือเสี่ยวฉือ “ตกลง”

ซีโหลว “...” คุณได้คิดสักวินาทีหรือยัง

ที่จริงแล้วซีโหลวไม่ค่อยเห็นด้วยกับการที่ฉือเสี่ยวฉือรวมมือกับกลุ่มพี่น้องที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นมา ทว่าเมื่อเทียบกันแล้ว คนแปลกหน้าที่เสนอเงินให้นี้ ดูเหมือนจะยังน่าเชื่อถือกว่าคนเคียดหมอนของซ่งฉุนหยางเสียอีก

เมื่อเห็นฉือเสี่ยวฉือตอบรับข้อเสนอ กานอวี๋ก็ยิ้มออกมาบางๆ “อ้อ ผมมีเงื่อนไขเพิ่มเติมอีกหนึ่งข้อ”

ฉือเสี่ยวฉือเล็กคิ้วและไม่รีบตอบตกลง

กานอวี๋ “พยายามส่งโปรตุเกสช่วยใส่แว่นคืนให้ผมด้วยครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “...”

กานอวี๋ไม่ขยับตัวเลยสักนิด เขาเพียงแค่นั่งอยู่ตรงหน้าฉือเสี่ยวฉือ บรรยากาศรอบตัวเขายังคงอ่อนโยน ดูเหมือนไม่ได้กำลังกดดันอะไร แต่ท่าทางของเขากลับไม่อนุญาตให้มีการปฏิเสธใดๆ ทั้งสิ้น

ฉือเสี่ยวฉือไม่ได้รังเกียจ หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง เขาก็สวมแว่นคืนให้ ทั้งยังช่วยจัดใส่คล้องแว่นตาข้างซ้ายให้อีกด้วย

กานอวี๋ลุกขึ้นและยื่นแว่นกันแดดที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งให้เขา

นี่เป็นอุปกรณ์สำคัญที่ซ่งฉุนหยางใช้แก๊งค์ทำเป็นคนตาบอด แต่กานอวี๋น่าจะให้เขาเอาไปใช้เพื่อปกปิดสีตาของซ่งฉุนหยาง

กานอวี๋ “พวกเราไปหน้าฉากกันเถอะครับ”

ฉือเสี่ยวฉือรู้ว่าตัวเองเสียเวลาอยู่ที่นี้มากเกินไปแล้ว ถึงเวลาที่ต้องออกไปดูสถานการณ์แล้ว

ข้างกายเขามีคนอยู่เป็นเพื่อนแล้ว เขาก็เลยมีความกล้าที่จะออกไป แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อยก็คือ สาวลูกโป่งเมื่อสักครู่นี้ที่จริงแล้วเรื่องเป็นอย่างไรกันแน่

เขายังไม่ทันได้ไปที่หน้าฉาก ผีก็ปรากฏตัวออกมาแล้วมันเหว

เขาเพิ่งกระตุ่นตรงแห่งความตายอะไรไปหรือเปล่า

หรือว่าทีมงานในกองถ่าย ยกเว้นผู้ทำภารกิจล้วนเป็นผีทั้งหมด

...แต่ข้อเท็จจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ตอนที่พวกเขามาถึงหน้าฉาก ที่เกิดเหตุยังวุ่นวายอยู่เพราะผู้กำกับจากไปด้วยความโมโห

ฉือเสี่ยวฉือกวาดสายตาไปที่คนเหล่านั้นและพบว่าทุกคนที่นี้เป็นมนุษย์

พูดให้ถูกต้องก็คือ ‘มนุษย์’ แบบพิเศษ

ตามการบอกของซีโหลว พวกเขาเป็น NPC¹ ในโลกภารกิจนี้ เช่นเดียวกับ ‘บรรณาธิการห้องสมุด’ ในโลกภารกิจที่เจ็ด พวกเขาเป็นเพียงเงาที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนให้ทำภารกิจได้สำเร็จลุล่วง

พวกเขาจับต้องได้ มีร่างกายของตัวเอง แต่เป็นแค่ NPC เท่านั้น

ฉือเสี่ยวฉือตั้งใจมองหาในหมู่พนักงาน แต่กลับไม่พบหัวของหญิงสาวคนสวยเมื่อครู

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนี้ มีคนกลุ่มหนึ่งที่แยกตัวออกไปอย่างชัดเจน พวกเขาเฝ้าดูเหตุการณ์ซุลมุนที่เกิดขึ้นและกระซิบกระซาบกันเหมือนกำลังคุยถึงแผนการต่อไป

ฉือเสี่ยวฉือสอดมือเข้าไปในมือของกานอวี

กานอวีกระซิบมือเขาทันทีโดยไม่รู้ตัว

ฉือเสี่ยวฉือ “ช่วยประคองผมหน่อยครับ”

¹ NPC (Non-Player Character) คือ ตัวละครที่ผู้เล่นไม่ได้ควบคุม แต่ถูกควบคุมด้วยการประมวลผลของคอมพิวเตอร์ หรือตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวประกอบในเกม

กานอวี “หืม”

ฉือเสี่ยวฉือ “ผมตาบอด”

กานอวีเข้าใจทันที ก่อนจะจับต้นแขนของเขาเอาไว้เพื่อช่วยประคองให้เดินไปข้างหน้า พร้อมทั้งไม่ลืมเตือนเขาอย่างที่เราทำ “ระวังทางด้วยนะครับ”

เมื่อเห็นการกระทำของเขา ฉือเสี่ยวฉือก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

ฉือเสี่ยวฉืออาศัยระยะห่างที่ใกล้ชิดกันของพวกเขากระซิบถามข้างหู กานอวี “หมอกาน ทำไมคุณไม่จูงมือผมล่ะครับ”

กานอวีชะงักไปทันที

ฉือเสี่ยวฉือกระซิบเสียงเบาว่าเดิม “หมอกาน การช่วยประคองคนรองปลายแขนเอาไว้ไม่ดีกว่าหรือครับ”

ฉือเสี่ยวฉือสวมเสื้อเชิ้ตแขนสามส่วน ปลายแขนเรียวยาวของเขาโผล่พ้นออกมา แต่กานอวีกลับเลี้ยงที่จะประคองปลายแขนของเขา และจับเข้าที่ต้นแขนแทน แปลกจริง ๆ

เมื่อเห็นกานอวีไม่พูดอะไร ฉือเสี่ยวฉือก็เอาน้ำเข้าไปใกล้มากกว่าเดิม ก่อนจะเรียกชื่อเขาเป็นครั้งที่สาม “หมอกาน คุณรู้ใช่ไหมว่าผมมีอาการต่อต้านการสัมผัส”

061 ยกมือขึ้นลูบหูอย่างจนปัญญา

ฉือเสี่ยวฉือมีความสามารถในการออกเสียงคำว่า ‘หมอกาน’ ที่ทำให้ใจของคนฟังอ่อนปวกเปียกและยากจะรับมือจริงๆ

ฉือเสี่ยวฉือหัวเราะคิกคัก รอดูปฏิกิริยาโต้ตอบของเขา แต่ใครจะไปคิดว่ากานอวีจะยื่นแขนออกมาโอบรอบเอวและดึงรั้งอีกฝ่ายเข้าไปในอ้อมแขนของตนเอง

ฉือเสี่ยวฉือ “...”

กานอวีเลียนแบบท่าทางของฉือเสี่ยวฉือ พร้อมทั้งกล่าวอย่างมีมารยาท “ขอโทษด้วยครับ ผมไม่ค่อยได้ช่วยประคองคนตาบอด ผมจะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนะครับ”

ฉือเสี่ยวฉือ “...”

เขาพูดกับซีโหลว “ไอนักเลงหัวไม้คนนี้นี่”

ซีโหลว “...” คุณมีสิทธิ์อะไรไปว่าคนอื่นกันครับ

ฉือเสี่ยวฉือ “เขาทำฉันกลัว อาถ้ง”

ซีไหลว “...” อาแม่คุณลิ ให้ตายเถอะ

ไม่มีใครรับมุกเขาเลย ฉือเสี่ยวฉือรู้สึกกว่าชีวิตของเขาช่างเจียบเหงา
เย็นเฉียบดั่งหิมะ

กานถ้งที่อยู่ข้างหลังดูเหมือนจะรับรู้ถึงความไม่เป็นธรรมชาติในการกระทำ
ของพี่ชาย เธอจึงเดินขึ้นมาด้านข้าง กล่าวอย่างอ่อนหวาน “พี่ชายของฉัน
ไม่ค่อยได้ดูแลคนอื่น เตี่ยฉันช่วยเอง”

ฉือเสี่ยวฉือถูกส่งมอบให้กานถ้งดูแลต่อ

เมื่อเห็นหญิงสาวที่หน้าตาสะสวยราวกับภาพวาด ฉือเสี่ยวฉือที่คิดว่า
กานอวีเป็น 061 อยู่ตลอดเวลา ก็อตระแวงไม่ได้

ถ้าอาจารย์ลิวต้องการมีตัวตนเพื่อช่วยเขา แล้วหญิงสาวคนนี้ได้ยังไง

...ชื่อหนึ่งแถมหนึ่งเธอ

หรือบางทีกานอวีอาจจะไม่ใช่อาจารย์ลิวจริงๆ เป็นเขาที่คิดผิดไปเอง

ทันทีที่คิดว่าตัวเองจะไม่ได้คุยกับ 061 เป็นเวลานาน ฉือเสี่ยวฉือก็รู้สึก
เศร้าใจเป็นอย่างมาก

สามคนที่มาสายไม่ใช่คนตัวเล็ก ๆ ผู้ทำภารกิจเหล่านั้นจึงสังเกตเห็น
พวกเขาเช่นเดียวกัน

ชายที่มัดผมเปียเหลือบมองซึ่งกันหาทางที่สวมแว่นกันแดด

เขาเคยเห็นคนคนนั้นตอนที่รวมตัวกัน แต่ผู้ชายกับผู้หญิงอีกสองคน
กลับเป็นคนที่พวกเขาไม่รู้จัก

เขาขมวดคิ้ว “พวกคุณก็เป็นผู้ทำภารกิจเหมือนกันหรือ”

กานอวีพยักหน้า “ใช่”

“เมื่อไหร่ถึงไม่เห็นพวกคุณล่ะ”

กานอวีอธิบายด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่เคยบอกให้ฉือเสี่ยวฉือฟังอีกรอบ
ฉือเสี่ยวฉือมีหน้าที่คอยตามอยู่ข้างหลังพวกเขา ทำตัวซื่อสัตย์และอ่อนแอ
ในขณะที่เดียวกันก็มองหาผู้หญิงหน้าตาดีคนนั้นต่อไป

กานถ้งพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “พี่ชายของฉันนิสัยไม่ค่อยดี
คุณอย่าคิดเล็กคิดน้อยเลยนะ”

ฉือเสี่ยวฉือ “ก็ได้ครับ”

แต่เมื่อเสียงพูดจบลง การโต้เถียงของกานอวี้กับชายผมเปียก็เริ่มขึ้น

ชายผมเปียชี้หน้ากานอวี้ พร้อมกล่าวด้วยความไม่เชื่อถือนั้น “เป็นไปได้ยังไง ระบบจะให้ตัวตนแบบนี้กับคุณได้อย่างไร”

กานอวี้ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “ก็ความจริงเป็นแบบนี้ ถ้าคุณมีคำถาม โปรดอย่าถามผม คุณไปถามระบบหลักโดยตรงน่าจะได้คำตอบเร็วกว่า”

กานอวี้กับฉือเสี่ยวฉือสบตากันอย่างรวดเร็ว เขาถูกประคองให้เดินไปข้างหน้า

ต้องบอกว่าฉือเสี่ยวฉือเป็นนักแสดงโดยกำเนิด เขาสามารถแสดงเป็น คนตาบอดได้อย่างสมบูรณ์แบบทันทีที่ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ท่าทางที่ยื่นขา ออกมาข้างหน้าเพื่อตรวจสอบว่ามีอะไรขวางอยู่หรือเปล่า เผยให้เห็นถึงนิสัย ตามความเคยชินของคนตาบอด

เขาเหมือนรู้สึกไม่ค่อยสบายใจกับการโต้เถียงในตอนนั้น จึงเอ่ยถามด้วยความกังวลเล็กน้อย “มีอะไรกันเหรอ”

เมื่อเห็นเขาเดินขึ้นมา กานอวี้ก็กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ไม่มีอะไรครับ” สีหน้าท่าทางของชายผมเปียแย่มาก คนรอบข้างสองสามคนต่างแสดง สีหน้าตกใจและอิจฉา “ทำไมสองคนนี่ถึงไม่ใช่นักแสดง! ทำไมพวกเขาถึงได้ เป็นสต๊าฟล่ะ”

ฉือเสี่ยวฉือซุ่มซ่ามข้อมูลอย่างรวดเร็ว แต่ใบหน้ายังคงตื่นตระหนกตกใจ อยู่ “พวกคุณเป็นนักแสดงกันทุกคนเลยเหรอ”

ในขณะที่พูด เหมือนว่าเพื่อเป็นการพิสูจน์ตัวตนของตัวเอง เขาจึง ตบหน้าอกและรายงานตัว “ฉันแสดงเป็นพระรอง และเป็นเพื่อนสนิทของ นักแสดงนำชาย”

ชายผมเปียดูอารมณ์เสีย “ยกเว้นพวกเขาสองคน พวกเราทุกคนล้วนเป็น นักแสดง พอริบมาที่ฉาก พวกเขาก็ตัดสินใจเลิกถ่ายทำแล้ว บางคนเห็นว่าเป็น ที่นี้ไม่มีอะไรก็ไปสำรวจสถานการณ์ภายในปราสาทโบราณ...”

เขาชี้ไปที่กานอวี้ “แต่พวกเขาไม่ใช่นักแสดง แล้วพวกเขาจะเล่นนอกบท”

“ได้ยังไง! นี่ไม่ยุติธรรมเลย!”

“ทำไมถึงไม่ยุติธรรมล่ะ” กานอวี้มักจะมีกลิ่นอายของความเย็นชาเมื่อต้องรับมือกับผู้อื่น เขาคดมือของชายผมเปียที่เข้าไปที่กานถึงลงโดยไม่อธิบายอย่างละเอียด “นายเห็นหรือเปล่าว่าดวงตาของเขาไม่ดี”

ชายผมเปียพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ตอนที่พบกันที่ห้องโถงเมื่อคืนนี้ พวกเขา นั่งอยู่ด้วยกันทุกคน แต่กลับรู้สึกแปลก ๆ กับชายหนุ่มที่สวมแว่นกันแดดคนนี้ ดูจากการเคลื่อนไหวของเขาในตอนนั้นแล้ว เขาเป็นคนตาบอดจริงๆ เหรอ

ไม่ใช่ว่าชายผมเปียไม่คิดอย่างรอบคอบ แต่ใครจะไปคิดล่ะว่าชายตาบอดจะสามารถผ่านมาถึงโลกภารกิจที่แปดได้

กานอวี “ระบบพิจารณาแล้วว่าเราต้องได้รับการดูแล ก็เลยให้พวกเราสองคนพี่น้องมารับผิดชอบดูแลชีวิตประจำวันของเขา พวกเราสามคนต้องร่วมมือกัน เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการแต่งหน้าทำผมและเสื้อผ้าของเขา พวกเราในฐานะที่เป็นผู้ดูแลก็ต้องรับผิดชอบเขา ผมคิดว่าการจัดวางแบบนี้ก็เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลนะ”

หลังจากพูดจบ เขาก็เงยหน้ามองไปรอบ ๆ น้ำเสียงของเขาเย็นชามาก “ไม่อย่างนั้นในบรรดาพวกคุณ ใครอยากมาเปลี่ยนกับพวกเราไหมล่ะ”

แน่นอนว่าไม่มีใครพูดอะไร

ถ้าพวกคนตาบอดไปด้วยแล้วเผชิญหน้ากับอันตราย เขาก็จะมีปัญหาในการวิ่งหนี นั่นเท่ากับว่ามีภาระเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน

เมื่อคิดถึงสิ่งเหล่านี้ กลุ่มคนที่เมื่อครู่ยังเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองก็รู้สึกนับถือพี่น้องคุณี่ขึ้นมาเล็กน้อย

...นี่คือพันธมิตรที่ไหนกัน จริงๆ แล้วเป็นการช่วยเหลือคนพิการต่างหาก

หลังจากถามเกี่ยวกับบทบาทของพวกเขาอย่างคร่าว ๆ แล้ว ฉือเสี่ยวฉือและทีมของเขาก็วางแผนจะไปสำรวจสภาพแวดล้อมของปราสาทก่อนการถ่ายทำอย่างเป็นทางการ

การดูแลรักษาปราสาทขนาดใหญ่เช่นนี้จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก เห็นได้ชัดว่าเจ้าของที่นี่ได้เลิกบำรุงรักษาไปแล้ว พื้นไม้บางแห่งอัสน์จนกลายเป็น

เป็นสีดำ ทั้งยังมีกลิ่นเหม็นอับราวกับนมบูดที่อยู่ในผ้าซีริวโซยเข้าจุมุกของเขา
จางๆ

กานอวีดูเหมือนคนที่เคยเดินปราสาทนี้มาแล้วรอบหนึ่งจริงๆ และยัง
ทำหน้าที่แนะนำเขาด้วย “พบกับกานถึงเคยเห็นแล้ว ปราสาทเป็นสไตล์โกทิก
ครอบคลุมพื้นที่มากกว่าหนึ่งหมื่นตารางเมตร รวมป่าที่อยู่ข้างหลังด้วย ห้องพัก
ของทีมงานและนักแสดงทั้งหมดอยู่ที่ชั้นสาม ในขณะที่อุปกรณ์ประกอบฉาก
วัสดุต่างๆ และการแต่งหน้าทั้งหมดจะรวมอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของชั้นสอง
พื้นที่ถ่ายทำหลักคือชั้นหนึ่งทั้งหมด ระเบียบทางเดิน และห้องทางทิศตะวันออก
รวมถึงป่าด้านหลังปราสาท ทีมงานรวมทั้งนักแสดงมีทั้งหมดเจ็ดสิบคน
คนที่ทำหน้าที่หลักทั้งหมดจะพักอยู่ในปราสาท ส่วนคนอื่นๆ พักอยู่ในเต็นท์
ด้านนอกปราสาท...”

ในขณะที่กำลังเก็บข้อมูลอยู่นั้น นือเสี่ยวฉือก็ไม่สามารถละสายตาดจาก
ผนังปราสาททั้งสองข้างได้เลย

กานถึงสังเกตเห็นทิศทางที่นือเสี่ยวฉือมอง “ตอนที่ฉันเห็นมัน ฉันก็ตกใจ
เหมือนกัน”

บนผนังทางเดินเต็มไปด้วยกรอบรูปโลหะทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่
แขวนเต็มทั้งสองข้างทาง ในกรอบมีภาพถ่ายโบราณที่ดูเหมือนจะมีราคาแพง
แต่ส่วนใหญ่เป็นภาพที่มีคนเป็นหลัก

นือเสี่ยวฉือสัมผัสกรอบรูปอันหนึ่ง ก่อนจะพบว่ามันทำมาจากเหล็ก
โครงเหล็กมีความชื้นมากจนเกิดคราบสีเขียวเป็นหย่อมๆ แต่ภาพด้านใน
ได้รับการปกป้องด้วยกระจกสองชั้น

ภาพนั้นเป็นรูปเด็กทารกนอนอยู่ในเปล เด็กนอนขดตัว ดวงตาปิดลง
ทั้งสองข้าง ดูเหมือนกำลังหลับสนิท

ด้านล่างมีกระดาดขี้นิดเล็กๆ ติดอยู่ คาดว่าน่าจะเป็นชื่อของภาพนี้
“แอนดี้หรือเจนนี่”

กานอวีถาม “คุณมองออกไหมครับ”

นือเสี่ยวฉือส่ายหน้า

จากมุมมองของเขา ภาพไม่มีอะไรผิดปกติ เป็นเพียงภาพถ่ายธรรมดา

แต่เพื่อความปลอดภัย เขาจึงเฝ้าตามกานถึงที่ยืนอยู่ข้างๆ “เด็กในรูปนี้ ลืมตาหรือหลับตาอยู่หรือครับ”

กานถึงตอบ “หลับตานะ”

ท่าทางของฉือเสี่ยวฉือผ่นคลายลงหลังจากพิสูจน์แล้วว่าภาพในสายตา ของเขากับในสายตาของคนอื่นเหมือนกัน

กานอวีสังเกตเห็นท่าทางของฉือเสี่ยวฉือผ่นผิดปกติไปจึงเฝ้าตาม “ทำไม เหม่อครับ”

ฉือเสี่ยวฉือผ่นถอยหลังสองก้าว เพ่งมองภาพนั้นอย่างพิจารณา “มันแปลก นิดหน่อย...แต่ผมบอกไม่ได้ว่ามันแปลกตรงไหน”

เขารู้สึกว่าภาพทั้งหมดบนผนังมีบรรยากาศของความอึมครึมอยู่เล็กน้อย แต่มีภาพนี้ภาพเดียวที่มองไม่เห็นความผิดปกติอะไร

พวกเขาสำรวจดูชั้นแรกและพบว่าส่วนใหญ่เป็นห้องว่าง ก็เลยขึ้นไป ชั้นบน

ฉือเสี่ยวฉือผ่นไปที่ห้องแต่งตัวเพื่อไปหยิบสคริปต์ เขาถอดมันไว้ใน อ้อมแขน รอกลับไปศึกษาตอนกลางคืน

ชื่อของพวกเขาในโลกนี้เป็นชื่อจริง ฉือเสี่ยวฉือผ่นจึงหาห้องของตัวเองเจอ ได้อย่างรวดเร็ว

หลังจากผลึกประตูเปิดออก ฉือเสี่ยวฉือผ่นก็มองเข้าไปในห้องของตัวเอง เป็นเวลาสามวินาที จากนั้นก็ก้าวถอยหลังออกมาจากประตูและปิดประตู ตั้งบัง

กานอวี “มีอะไรหรือเปล่าครับ”

พันของฉือเสี่ยวฉือผ่นกระทบกันดังกึกๆ “ไม่ ไม่ ไม่มีอะไร”

กานอวีตื่นตัวทันที “มีผีหรือ”

ฉือเสี่ยวฉือผ่นหายใจเข้าลึกๆ เขาเอาหน้าเข้าไปชิดกับประตู มือจับที่ลูกบิด ประตูอีกครั้ง “ตอนนี้ไม่มีครับ”

กานอวี “...?”

เมื่อครู่ฉือเสี่ยวฉือผ่นมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ภายในห้องมีภาพภาพหนึ่งที่ได้เต็มไปด้วยสีอันสวยงามแวววาวอยู่

ในภาพนั้นมีลูกโป่งสีส้มสดใสกำลังลอยอยู่ มีรูปคนกำลังปล่อยลูกโป่งด้วย แต่ร่างกายของผู้หญิงคนนั้นถูกลูกโป่งบังไว้หมด เหลือเพียงส่วนหัวที่งดงามเท่านั้น

...ใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นเหมือนกับใบหน้าที่ปรากฏตรงทางเข้าห้องแต่งตัวเมื่อครู่นี้ทุกประการ

กระจกของกรอบรูปแตกกระจายไปทั่วพื้น เหมือนมีอะไรบางอย่างลอยออกมาจากในภาพและลอยกลับเข้าไป

แต่พอมองดูอีกที นือเสี่ยวฉือก็พบว่ามันเป็นภาพถ่ายปกติ เพียงแต่ภาพนี้แค่ปล่อยบรรยากาศที่เป็นลางไม่ติดคล้ายกับภาพถ่ายบนทางเดินออกมาเท่านั้น

แต่ถึงอย่างไร เขาก็ยังต้องสงบสติอารมณ์เป็นเวลานาน จนกระทั่งซีโหลวผู้โหดเหี้ยมกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ไม่ยอมขยับตัวก็เป็นแค่อั๊กเต่าที่เอาแต่หัวอยู่ในกระดอง” เขาคิดถึงอาจารย์ลิวเอาไว้ ก่อนจะผลักประตูห้องนอนเข้าไปใหม่ภายใต้ความช่วยเหลือของกานอวี่

เขาก้าวไปข้างหน้า ยืนยันความปลอดภัยของภาพนั้นอีกครั้ง

ชื่อของภาพนี้คือ ‘ลูกโป่งลาของเธอ’

ตอนนี้อาจจะปลอดภัยแล้ว แต่ภาพถ่ายนั้นหันหน้าไปทางเตียงของเขา นือเสี่ยวฉือไม่มีความกล้าที่จะนอนหลับภายใต้การจ้องมองของหัวคนในภาพนี้จริงๆ

เขาแสดงความคิด “ผมต้องเปลี่ยนห้องนอน”

กานอวี่ “ไปดูห้องอื่นกันก่อนเถอะครับ”

ตอนนี้ทีมงานทั้งหมดยังไม่ขึ้นมาที่ชั้นสามเพื่อพักผ่อน ห้องนอนทั้งหมดจึงยังไม่ได้ถูกล็อก นือเสี่ยวฉือไล่ดูไปที่ละห้อง ก่อนจะพบว่ามีการกรอบรูปแขวนอยู่ทุกห้อง และทุกภาพก็ให้ความรู้สึกไม่ปลอดภัยอยู่บางเบา

แต่ทันทีที่เขาเข้าไปในห้องนอนห้องหนึ่ง นือเสี่ยวฉือก็รู้สึกหวาดหวั่นพรึ่บพริ่บขึ้นมาทันที

สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่ภาพบนผนังภาพหนึ่ง และไม่อาจละสายตาออกไปได้อีก

มันเป็นความรู้สึกสยของขวัญที่แรงกล้ามากกว่าภาพถ่ายธรรมดาอื่น ๆ

หลายเท่า เมื่อเข้าไปใกล้และดมกลิ่นเบาๆ ก็ยังได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของผู้หญิง
ภาพนั้นมีชื่อว่า ‘ผู้กลับมาในคำคืนหิมะชาวโพลน’ เป็นภาพทุ่งหิมะ
อันกว้างใหญ่

...จากพื้นหลังเป็นทุ่งหิมะสวยมาก แต่กลับไม่เห็นผู้กลับมาในคำคืนคนนั้น
เขาอดถามไม่ได้ “นี่เป็นห้องของใคร”

กานดั๋งออกไปดูชื่อตรงประตูและตอบว่า “ชื่อ...กวนเฉียวเฉียว”

ฉือเสี่ยวฉือ “...โอ้ งั้นก็ไม่ใช่ใครครับ”

เขาเดินออกจากห้อง ในขณะที่กำลังจะไปสำรวจรอบๆ กับสองพี่น้อง
ตระกูลกานต่อ เขาก็มองไปเห็นหยวนเป็นชานเดินออกมาจากห้องที่อยู่ด้านในสุด
ของชั้นสาม ขณะที่หยวนเป็นชานกำลังจะโบกมือให้เขา ก็มองเห็นคนสองคน
ที่อยู่ข้างเขาเสียก่อน จึงอดตกใจไม่ได้ ใบหน้าของเขาเครียดตึง แต่ดูไม่ออกว่า
ไม่พอใจหรือประหม่า

แต่ฉือเสี่ยวฉือก็เข้าสู่บทบาทของซ่งฉุนหยางอย่างรวดเร็วโดยการวิ่งเข้าไป
หาเขาอย่างมีความสุข “เหล่าหยวน!”

หยวนเป็นชานเอ่ยถามด้วยเสียงต่ำ “พวกเขาเป็นใครนะ?”

ฉือเสี่ยวฉือตอบ “เขาเป็นหมอมที่มีอนาคตสดใสในโรงพยาบาลของเรา
ผมก็ไม่รู้ว่าเขาเข้ามาได้ยังไงเหมือนกัน” น้ำเสียงของเขาทั้งดูเสียดยและ
สนิทสนมราวกับรู้จักหมอกันมานานกว่าแปดชั่วอายุคน

โดยไม่รอให้หยวนเป็นชานออกความคิดเห็นเห็นอะไร เขาก็มองไปรอบๆ
และแสดงสีหน้าประหม่าออกมา “เหล่าหยวน คุณรู้หรือเปล่าว่าเฉียวเฉียว
อยู่ไหน”

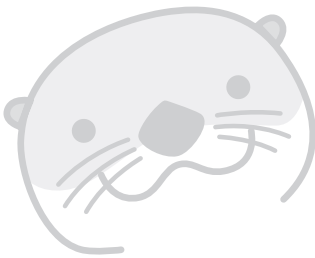
หยวนเป็นชานย่อมรู้อยู่แล้วว่ากวนเฉียวเฉียวอยู่ในห้องด้านหลังเขา
แต่เขาก็รีบปฏิเสธทันที “พวกเราสองคนแยกกันสำรวจ มีอะไรหรือเปล่า”

“เธอไม่อยู่ที่คิด...” ฉือเสี่ยวฉือพึมพำกับตัวเองเสียงเบา ก่อนจะเผยสีหน้า
ลำบากใจออกมาเล็กน้อย เหมือนตั้งใจจะตัดสินใจครั้งใหญ่ จากนั้นเขาก็ลดเสียง
ลงอีกนิดเพื่อให้แน่ใจว่ามีแค่เขากับหยวนเป็นชานเท่านั้นที่ได้ยิน “เหล่าหยวน
ผมมีบางอย่างจะพูดกับคุณ”

หยวนเป็นชานบีบฝ่ามือที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ พยายามทำให้ตัวเองสงบ “ว่าไง”

เนื้อเสี้ยวเนื้อ “ผมขอถามคุณหน่อยว่าคุณรู้วิธีลับเปลี่ยนดวงตาหินทรายหรือเปล่า”

หยวนเป็นช่าง “...”

ทดลองอ่าน